

temmale appi, minna tassun Teie waewa!"
Tohter urrises isseenneses, sest senna olli „3
pennikoormot maad;" agga mis tehha. Ta
lasseb hobbused ettepanna, istub wöera meh.
hega pritska ja — lass' käia! Mattuke moad
enne sedda nimmetud paika pallub wöeras
wanfrest wälja ja lähhäb ülle frähwi wös.
sasse. Tohter otab, hüab, — ei tulle meest
ennam taggas. Ta külal küllas járrele,
ükski ei polle haige eggia tarwita arsti. Wih.
mase ilmaga tuld süllitades sõidab ta jälle
taggas. Mis norri temp se olli, ei möist.
nud tohter eggia kegi mu. — Agga náddala
párrast tulli tohtrike firri: „Ma tännan Teid
abbi eest! Mul olli sel öhtul rut tagga eddasí
sada, taspid ollid tühjad, ei teadnud nou
eggia abbi, sepárrast mótlisin: arst ifka ai.
tab, ja aitas ka. Olge tuhhandeks terwe!"

Enne ja nüüd.

Enne teggid lapsed wannematte tahtmisit
— nüüd teavad wannemad laste tahtmisit. —

Enne õppetas issa poega ja emma tüttart —
nüüd õppetab poeg issa ja tüttar emmat.
Enne olli fanna targem fui munna — nüüd
on munna targem fui fanna. Enne olli se
seadus: „Halli pea eest peab sa üllesse töus.
ma" — nüüd on se pruuf: halpea anna
udduhabbemele rumi! Enne olli se wiis, et
poeg passus: „Issa, lubba mind täanna ful.
lässe minna!" — nüüd peab issa valluma:
„Poeg, lubba mind täanna firriko!" Enne
Noa aial katsid poiad omma wäesinud issa
finni — nüüd forristawad issad omma joob.
nud poege kõrtsi laua alt ja maanteekrawist
üllesse. Noh, mailm lähhäb ifka wannemaks,
targemaks ja — — parremaks. (???)

Weider wodi.

Ühhe aurolaewa peal olli paljo reisiaid
kous ja nende seas ka üks soomlane. Kol.
mandamal öhtul astub ta kipre ette ja küs.
sib: „Kuulge, üttelge müsle kus ma tullewa
öse pean moggama? Kipper: „Kus Teie siis